

Arrest

nr. 188 781 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische moslima te zijn van Koerdische origine, geboren op 12 december 1996 te Makhmoor. U woonde sinds u geboorte tot uw vertrek uit Irak in het dorp Utsbu regio Makhmoor. U heeft 1 broer die geboren is in 1995. U rondde uw lagere school af, maar volgde geen verdere opleiding. Daarna bleef u thuis en hielp u uw moeder in het huishouden.

In 2013 werd in de omgeving van uw dorp gevochten. Vermoedelijk in het voorjaar van 2014 werd uw dorp veroverd door IS. IS behield de controle over uw dorp tot u vertrok uit de regio.

Op 14 december 2015 was u in de namiddag buiten wasgoed aan het ophangen toen u een ruzie hoorde tussen uw moeder en uw vader. Er werd geschoten en u zag dat uw vader uw moeder vermoord had. U was zo geschrokken dat u terug naar binnen ging, de sieraden van uw moeder en uw paspoort

nam en via het dak naar de bureu ging. Bij de bureu belde u naar uw oom in Makhmoor met de vraag u te komen halen. Uw oom kwam onmiddellijk naar u toe, en nam u mee naar zijn huis in Makhmoor. Uw oom maakte zich zorgen om u en besliste dat u naar het buitenland moest vertrekken. Uw oom zocht contact met mensen die hem daarbij konden helpen. U bleef ongeveer 2 weken bij uw oom. Vervolgens verliet u op 31 december 2015 Irak op legale wijze en vloog u van Erbil naar Istanbul. Op de luchthaven van Istanbul werd u opgewacht door de smokkelaar die u naar een appartement bracht. U verbleef daar samen met 2 andere families die ook aan het wachten waren om te vertrekken. Na 2 dagen bracht de smokkelaar u allen naar een vrachtwagen. De vrachtwagen bracht u naar Duitsland. Uw vingerafdrukken werden in Duitsland genomen op 5 januari 2016. U vroeg geen asiel aan in Duitsland. De 2 andere families reisden verder naar België en u besloot hen te vervoegen. U kwam aan in België op 10 januari 2016 en vroeg de volgende dag, 11 januari 2016, asiel aan. U huwde religieus in de moskee van Luik op 15 januari 2016 met A.(...) W.(...) A.(...) (O.V. nummer (...)) die u in België zou hebben leren kennen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u geen documenten voor. Uw internationaal paspoort was ingehouden door uw smokkelaar.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u er bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk op deze plicht gewezen werd (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u duidelijk niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in het dorp Utsbu, regio Makhmoor een gebied dat momenteel tot provincie Erbil gerekend wordt. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen of dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Dat u het niet aannemelijk maakt dat u recent afkomstig bent uit het dorp Utsbu regio Makhmoor blijkt uit onderstaande bevindingen.

Ten eerste bent u bijzonder vaag over het dagelijkse leven in uw dorp nadat het veroverd werd door IS in het voorjaar van 2014. Zo verklaarde u dat uw vader sinds IS de regio veroverde minder naar buiten ging en minder werk kreeg maar dat er voor de rest niet veel veranderde (CGVS, p. 11). Gevraagd of uw broer sinds IS de controle had over uw dorp, bepaalde dingen niet meer mocht doen of wel moest doen, antwoordde u dat hij tijdens zijn vrije tijd minder naar buiten mocht gaan en dat uw vader zei om problemen te vermijden dat hij thuis moest werken (CGVS, p. 11). Gevraagd of IS bepaalde regels oplegde in het dorp sinds ze de controle hadden, verklaarde u dat u niks gezien heeft, daar u minder naar buiten ging (CGVS, p. 12). Uw verklaringen over het leven onder IS in uw dorp zijn bijzonder vaag en oppervlakkig, gezien uit Country of Origin Information (COI), toegevoegd aan uw administratief dossier (stuk 1 in de blauwe map), blijkt dat IS een schrikbewind voerde in de dorpen van Mosul die ze onder hun controle hadden. Ze controleerden het leven van de inwoners volledig in het bijzonder op het vlak van kledij en dagdagelijkse activiteiten. Zo was het verboden om TV te kijken, muziek te luisteren en voor mannen hun baard te scheren. Dat uw verklaringen over het leven in het dorp toen IS het veroverd had, niet verder reiken dan dat uw familie minder activiteiten buitenshuis deed is totaal niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u tot 14 december 2015 in Utsbu, zou verbleven hebben, op fundamentele wijze.

Ten tweede verklaarde u dat in 2015 uw nonkel uit Makhmoor bij sommige gelegenheden, zoals het Offerfeest en het Suikerfeest, op bezoek kwam bij uw familie in het dorp. Onderweg naar jullie dorp had hij nooit noemenswaardige problemen meegemaakt (CGVS, p. 14, 16-17). Verder verklaarde u ook dat toen u samen met uw nonkel, nadat uw vader uw moeder vermoord had op 14 december, uw dorp verliet en samen met hem naar Makhmoor ging, u enkel door een controlepost bent gegaan van de politie in de buurt van Makhmoor stad (CGVS, p. 15). Uw bovenstaande verklaringen over de passage van personen tussen uw dorp Utsbu en Makhmoor zijn totaal niet aannemelijk daar blijkt uit COI toegevoegd aan uw administratief dossier dat er een actieve frontlijn is tussen de gebieden die door IS enerzijds en de gebieden die door de peshmerga en het Iraakse leger anderzijds gecontroleerd worden. Dat uw oom verschillende keren in 2015 zonder noemenswaardige problemen de frontlijn is overgestoken tussen deze gebieden en u 1 keer deze frontlijn overstak zonder enige vermeldenswaardigheid, is niet aannemelijk. Bovenstaande vaststellingen over uw vertrek uit uw dorp ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in de Utsbu tot 14 december 2015 nog verder.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u Irak verlaten heeft eind december 2015 (CGVS, p. 16) en u nog nooit een visum heeft aangevraagd (CGVS, p. 6). Uit informatie in uw administratief dossier blijkt dat u op 3 november een toeristenvisum aanvraag op de Spaanse ambassade te Ankara in Turkije en op 28 december 2015 uw vingerafdrukken heeft gegeven te Fylakio, Griekenland. Toen u gevraagd werd hoe het kwam dat u in Griekenland vingerafdrukken heeft gegeven op 28 december 2015, verklaarde u dat u dit nooit gedaan had (CGVS, p. 17). Dat u na confrontatie een feit niet toegeeft waarbij het ontegensprekelijk over u gaat, geeft de indruk dat u bepaalde elementen uit uw asielrelaas wilt verborgen houden voor het CGVS zoals m.b.t. uw reisweg, moment van vertrek uit Irak of eventuele verblijfsalternatieven in andere landen. Toen u geconfronteerd werd met uw visumaanvraag op de Spaanse ambassade te Ankara van 3 november 2015, verklaarde u dat het onmogelijk was (CGVS, p. 17). Echter blijkt uit een matching van vingerafdrukken, dat het opnieuw ontegensprekelijk over u gaat. Uit informatie in uw visumaanvraagdossier blijkt dat u bij de aanvraag beweerde de achternaam X te hebben. U verklaarde echter op het CGVS dat u niks weet over de naam X (CGVS, p. 17). Dat u ten opzichte van officiële instanties verschillende identiteiten gebruikt doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Verder moet de aandacht gevestigd worden op het feit dat u bij uw Spaanse visumaanvraag in Turkije uw vingerafdrukken gaf en dus op dat moment onmogelijk in Irak kon zijn. Deze vaststelling valt niet te rijmen met uw verklaring dat u in Irak heeft verbleven tot eind december 2015 (CGVS, p. 16) en nog nooit eerder in het buitenland verbleven had (CGVS, p. 6). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt nogmaals dat u het moment dat u werkelijk uit Irak vertrokken bent probeert verborgen te houden voor het CGVS.

Daar u bij uw asielaanvraag geen officiële identiteitsdocumenten neerlegt, stelt u het CGVS niet in de mogelijkheid om uw recente herkomst in Irak aan de hand van documenten na te gaan. Bijkomend dient er opgemerkt te worden dat u opmerkelijk vaag bent over de uitgifteplaats van uw paspoort en identiteitskaart (CGVS, p. 10).

Daar zoals hierboven besproken uw recente herkomst uit Utsbu niet geloofwaardig is bevonden, kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw asielprobleem dat een maand voor uw vertrek uit Irak zou plaats gevonden hebben. In verband met uw asielprobleem moeten volgende vaststelling gedaan worden. Gevraagd wat er met het lichaam van uw moeder is gebeurd nadat ze vermoord was, verklaarde u dat u het niet wist maar uw nonkel wel omdat hij de broer van uw moeder was (CGVS, p. 15). Echter liet u het na om bij hem navraag te doen, omdat u verklaarde geschrokken te zijn (CGVS, p. 15). Nochtans heeft u 2 weken bij uw nonkel verbleven voor u vertrokken bent naar Turkije (CGVS, p. 16) en vormde de moord op uw moeder de kern van uw asielrelaas. Dat u het naliert om navraag te doen over uw moeder is dan op zijn minst opmerkelijk te noemen. Verder had uw man toen u in België was nog contact met uw oom in verband met uw identiteitskaart (CGVS, p. 10), dus u was zeker in de mogelijkheid om navraag te doen of te laten doen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u weinig interesse vertoont in de problemen die u beweert te vrezen, hetgeen bezwaarlijk geloofwaardig te noemen is.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Irak is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot.

Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Iraakse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/ of feitelijke herkomst uit Irak.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw aanvraag toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een aanvraag ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw aanvraag voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoek plicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw aanvraag geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen al dan niet in samenhang gelezen met de beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel".

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) al dan niet gelezen in samenhang met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van de Conventie van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*,

Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u er bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk op deze plicht gewezen werd (CGVS, p. 2), blijkt uit het

geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u duidelijk niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in het dorp Utsbu, regio Makhmoor een gebied dat momenteel tot provincie Erbil gerekend wordt. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen of dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Dat u het niet aannemelijk maakt dat u recent afkomstig bent uit het dorp Utsbu regio Makhmoor blijkt uit onderstaande bevindingen.

Ten eerste bent u bijzonder vaag over het dagelijkse leven in uw dorp nadat het veroverd werd door IS in het voorjaar van 2014. Zo verklaarde u dat uw vader sinds IS de regio veroverde minder naar buiten ging en minder werk kreeg maar dat er voor de rest niet veel veranderde (CGVS, p. 11). Gevraagd of uw broer sinds IS de controle had over uw dorp, bepaalde dingen niet meer mocht doen of wel moest doen, antwoordde u dat hij tijdens zijn vrije tijd minder naar buiten mocht gaan en dat uw vader zei om problemen te vermijden dat hij thuis moest werken (CGVS, p.11). Gevraagd of IS bepaalde regels oplegde in het dorp sinds ze de controle hadden, verklaarde u dat u niks gezien heeft, daar u minder naar buiten ging (CGVS, p. 12). Uw verklaringen over het leven onder IS in uw dorp zijn bijzonder vaag en oppervlakkig, gezien uit Country of Origin Information (COI), toegevoegd aan uw administratief dossier (stuk 1 in de blauwe map), blijkt dat IS een schrikbewind voerde in de dorpen van Mosul die ze onder hun controle hadden. Ze controleerden het leven van de inwoners volledig in het bijzonder op het vlak van kledij en dagdagelijkse activiteiten. Zo was het verboden om TV te kijken, muziek te luisteren en voor mannen hun baard te scheren. Dat uw verklaringen over het leven in het dorp toen IS het veroverd had, niet verder reiken dan dat uw familie minder activiteiten buitenshuis deed is totaal niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u tot 14 december 2015 in Utsbu, zou verbleven hebben, op fundamentele wijze.

Ten tweede verklaarde u dat in 2015 uw nonkel uit Makhmoor bij sommige gelegenheden, zoals het Offerfeest en het Suikerfeest, op bezoek kwam bij uw familie in het dorp. Onderweg naar jullie dorp had hij nooit noemenswaardige problemen meegemaakt (CGVS, p. 14, 16-17). Verder verklaarde u ook dat toen u samen met uw nonkel, nadat uw vader uw moeder vermoord had op 14 december, uw dorp verliet en samen met hem naar Makhmoor ging, u enkel door een controlepost bent gegaan van de politie in de buurt van Makhmoor stad (CGVS, p. 15). Uw bovenstaande verklaringen over de passage van personen tussen uw dorp Utsbu en Makhmoor zijn totaal niet aannemelijk daar blijkt uit COI toegevoegd aan uw administratief dossier dat er een actieve frontlijn is tussen de gebieden die door IS enerzijds en de gebieden die door de peshmerga en het Iraakse leger anderzijds gecontroleerd worden. Dat uw oom verschillende keren in 2015 zonder noemenswaardige problemen de frontlijn is overgestoken tussen deze gebieden en u 1 keer deze frontlijn overstak zonder enige vermeldenswaardigheid, is niet aannemelijk. Bovenstaande vaststellingen over uw vertrek uit uw dorp ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in de Utsbu tot 14 december 2015 nog verder.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u Irak verlaten heeft eind december 2015 (CGVS, p. 16) en u nog nooit een visum heeft aangevraagd (CGVS, p. 6). Uit informatie in uw administratief dossier blijkt dat u op 3 november een toeristenvisum aanvraag op de Spaanse ambassade te Ankara in Turkije en op 28 december 2015 uw vingerafdrukken heeft gegeven te Fylakio, Griekenland. Toen u gevraagd werd hoe het kwam dat u in Griekenland vingerafdrukken heeft gegeven op 28 december 2015, verklaarde u dat u dit nooit gedaan had (CGVS, p. 17). Dat u na confrontatie een feit niet toegeeft waarbij het ontegensprekelijk over u gaat, geeft de indruk dat u bepaalde elementen uit uw asielrelaas wilt verborgen houden voor het CGVS zoals m.b.t. uw reisweg, moment van vertrek uit Irak of eventuele verblijfsalternatieven in andere landen. Toen u geconfronteerd werd met uw visumaanvraag op de Spaanse ambassade te Ankara van 3 november 2015, verklaarde u dat het onmogelijk was (CGVS, p. 17). Echter blijkt uit een matching van vingerafdrukken, dat het opnieuw ontegensprekelijk over u gaat. Uit informatie in uw visumaanvraagdossier blijkt dat u bij de aanvraag beweerde de achternaam X te hebben. U verklaarde echter op het CGVS dat u niks weet over de naam X (CGVS, p. 17). Dat u ten

opzichte van officiële instanties verschillende identiteiten gebruikt doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Verder moet de aandacht gevestigd worden op het feit dat u bij uw Spaanse visumaanvraag in Turkije uw vingerafdrukken gaf en dus op dat moment onmogelijk in Irak kon zijn. Deze vaststelling valt niet te rijmen met uw verklaring dat u in Irak heeft verbleven tot eind december 2015 (CGVS, p. 16) en nog nooit eerder in het buitenland verbleven had (CGVS, p. 6). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt nogmaals dat u het moment dat u werkelijk uit Irak vertrokken bent probeert verborgen te houden voor het CGVS.

Daar u bij uw asielaanvraag geen officiële identiteitsdocumenten neerlegt, stelt u het CGVS niet in de mogelijkheid om uw recente herkomst in Irak aan de hand van documenten na te gaan. Bijkomend dient er opgemerkt te worden dat u opmerkelijk vaag bent over de uitgifteplaats van uw paspoort en identiteitskaart (CGVS, p. 10).

Daar zoals hierboven besproken uw recente herkomst uit Utsbu niet geloofwaardig is bevonden, kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw asielprobleem dat een maand voor uw vertrek uit Irak zou plaats gevonden hebben. In verband met uw asielprobleem moeten volgende vaststelling gedaan worden. Gevraagd wat er met het lichaam van uw moeder is gebeurd nadat ze vermoord was, verklaarde u dat u het niet wist maar uw nonkel wel omdat hij de broer van uw moeder was (CGVS, p. 15). Echter liet u het na om bij hem navraag te doen, omdat u verklaarde geschrokken te zijn (CGVS, p. 15). Nochtans heeft u 2 weken bij uw nonkel verbleven voor u vertrokken bent naar Turkije (CGVS, p. 16) en vormde de moord op uw moeder de kern van uw asielrelaas. Dat u het naliet om navraag te doen over uw moeder is dan op zijn minst opmerkelijk te noemen. Verder had uw man toen u in België was nog contact met uw oom in verband met uw identiteitskaart (CGVS, p. 10), dus u was zeker in de mogelijkheid om navraag te doen of te laten doen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u weinig interesse vertoont in de problemen die u beweert te vrezen, hetgeen bezwaarlijk geloofwaardig te noemen is.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Irak is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot.

Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Iraakse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/ of feitelijke herkomst uit Irak.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van

bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoek plicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

In navolging van de verwerende partij stelt de Raad vast dat verzoekster bijzonder vage en weinig doorleefde verklaringen heeft afgelegd over het dagelijkse leven in haar dorp nadat dit veroverd werd door Islamitische Staat (IS) in het voorjaar van 2014. Gevraagd om meer te vertellen over haar persoonlijke ervaringen met IS, kwam verzoekster niet verder dan dat zij wel hoorde dat er geschoten werd maar niet naar buiten ging en dat zij geruchten hoorde dat IS meisjes en vrouwen meeneemt om te verkopen of slecht te behandelen. Voor haar broer en vader zou er niet meer veranderd zijn dan dat zij minder buitenkwamen om problemen te vermijden en daardoor minder werk hadden (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 11). Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt nochtans dat IS in de door haar veroverde dorpen in de buurt van Mosul een schrikbewind voerde waarbij zij het leven van de inwoners volledig controleerde, in het bijzonder op het vlak van kledij en dagelijkse activiteiten. Zo was het verboden om tv te kijken, muziek te luisteren en voor mannen om hun baard te scheren. Het is niet aannemelijk dat verzoekster, indien zij daadwerkelijk gedurende anderhalf jaar verbleven heeft in een gebied dat onder controle van IS stond, niet in staat is om een concreet en doorleefd relaas te geven van de aanpassingen die zij en haar gezinsleden in hun dagelijkse leven dienden door te voeren teneinde problemen met de nieuwe bewindvoerders te vermijden. Dat verzoeksters oppervlakkige verklaringen niet in strijd zijn met het feit dat IS een schrikbewind voerde in haar regio en er duidelijk uit blijkt dat IS een grote impact had op het dagelijkse leven in de mate dat verzoekster verklaarde niet meer buiten te komen uit angst om verkocht te worden of iets slechts mee te maken, doet aan voormeld oordeel geen afbreuk. Verzoekster kan bovendien niet worden bijgetreden in haar kritiek dat haar relaas ongeloofwaardig wordt geacht op basis van één bron die de situatie beschrijft in een dorp gelegen op vijf kilometer van Mosul daar waar het dorp waaruit zij beweert afkomstig te zijn zestig kilometer zuidelijker is gelegen. De bron in kwestie betreft een persartikel waarin bewoners van verschillende dorpen in de buurt van Mosul aan het woord komen (stuk 13, Landeninformatie, stuk 1). Uit deze getuigenissen blijkt niet dat de regels die door IS aan het volk worden opgelegd en de sancties die het toepast bij overtreding daarvan verschillen van dorp tot dorp. Blijkt in tegendeel dat IS in de gebieden waar het de plak zwaait eist dat de plaatselijke bevolking zich op uniforme wijze schikt naar duidelijke voorschriften die de islam, althans in de interpretatie van IS, behelst. Verzoekster werd tijdens haar gehoor uitdrukkelijk gevraagd of er onder IS zaken veranderden in haar persoonlijk leven en dat van haar vader, broer en moeder. Tevens werd de vraag gesteld of IS bepaalde regels oplegde aan de inwoners van het dorp (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 12). Verzoekster kan derhalve niet ernstig menen dat er tijdens haar gehoor geen enkele vraag werd gesteld over het feit dat er niet naar de radio mocht worden geluisterd, geen televisie mocht worden gekeken en mannen hun baarden niet meer mochten afscheren.

De Raad volgt de verwerende partij eveneens waar zij het niet aannemelijk acht dat zowel verzoekster op 14 december 2015 als haar oom bij verschillende gelegenheden zonder enige vermeldenswaardigheid vanuit haar dorp Utsbu naar de stad Makhmoor zouden zijn gereisd, gelet op de aanwezigheid van een actieve frontlijn tussen beide plaatsen. Verzoekster wijst erop dat zij heeft aangegeven dat haar oom vaak werd gevraagd waar hij naartoe ging en dat IS hem zou oppakken als het aan hem had getwijfeld. Uit het gehoorverslag blijkt evenwel dat verzoekster daarbij refereerde aan de periode na de invasie van IS, die door haar wordt vergeleken met een latere periode waarin dergelijke controles klaarblijkelijk niet meer plaatsvonden (stuk 5, gehoorverslag, p. 16, 17). De door verzoekster gevoegde informatie over de plaatsen waar in de week van haar voorgehouden vertrek gevechten plaatsgrepen (stukken 6 en 7 gevoegd bij het verzoekschrift) doet geen afbreuk aan het gegeven dat wie op 14 december 2015 van Utsbu naar Makhmoor reisde een gebied onder controle van IS verliet om een gebied onder controle van de Peshmerga binnen te gaan, wat door verzoekster overigens niet wordt ontkend. Dat verzoekster toen enkel in de buurt van Makhmoor door een controlepost van de politie zou zijn gegaan maar bij het verlaten van IS-gebied of het binnenkomen van Peshmerga-gebied door geen van de strijdende partijen zou zijn tegengehouden of gecontroleerd, acht de Raad niet aannemelijk en wordt door verzoekster niet verklaard noch verschoond.

Waar verzoekster dit tijdens haar gehoor nog ontkende, geeft zij thans toe dat zij mogelijks op 28 december 2015 te Fylakio in Griekenland haar vingerafdrukken heeft gegeven (stuk 5, gehoorverslag, p. 17). Dat verzoekster zich hier niet meer bewust van zou zijn als gevolg van de traumatische gebeurtenissen van 14 december 2015 en het feit dat zij twee keer zou zijn flauwgevallen tijdens een lange voettocht in de koude naar de plaats waar haar vingerafdrukken werden genomen, is een niet plausibele bewering die geheel niet weet te overtuigen. Dat verzoeksters vingerafdrukken op 28 december 2015 werden genomen in Griekenland blijkt in ieder geval uit de stukken in het administratief dossier (stuk 10, document 'HIT EURODAC' van 11 januari 2016). Uit deze stukken blijkt eveneens dat verzoekster op 3 november 2015 een visum aanvraag op de Spaanse ambassade in Ankara. De vingerafdrukken die naar aanleiding van deze visumaanvraag werden genomen blijken immers overeen te stemmen met deze genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 januari 2016 (stuk 10, document '1655.txt' van 29 januari 2016 en 'HIT AFIS BUZAE-VIS' van 11 januari 2016). Aldus blijkt dat de stukken waarop de verwerende partij zich baseert om tegen te spreken dat verzoekster steeds in Irak zou hebben verbleven tot eind december 2015 wel degelijk aanwezig zijn in het administratief dossier. De door verzoekster gevoegde fotokopieën van emails waaruit blijkt dat haar raadsman niet alle relevante documenten kreeg doorgestuurd nadat hij de verwerende partij daarom had verzocht (stukken 8-10), alsook het onderzoeksrapport in verband met de identificatie van personen op basis van vingerafdrukken (stuk 11) doen aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Verzoekster toont evenmin aan dat het tot de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen zou behoren om zelf een vingerafdrukkenonderzoek te houden en de vingerafdrukken te vergelijken.

Gelet op het feit dat het vingerafdrukkenonderzoek gebeurt door de daartoe bevoegde dienst met behulp van daartoe geëigende methodes (artikel 3 Verordening (EG) Nr. 2725/2000 van 11 december 2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin; en Verordening (EU) nr. 603/2013 van 26 juni 2013), kan verzoekster de verwerende partij niet ernstig verwijten niet te hebben geverifieerd hoe de overeenstemming tussen de onderscheiden vingerafdrukken tot stand is gekomen. Tevens kan niet worden ingezien met welk nut de vingerafdrukken die in respectievelijk Turkije, Griekenland, Duitsland en België werden genomen in het dossier dienen te worden opgenomen, in de mate dat uit de stukken in het administratief dossier genoegzaam blijkt dat in voormelde landen vingerafdrukken werden genomen die na onderzoek konden worden gelinkt aan een en dezelfde persoon, zijnde verzoekster.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoekster zich ten opzichte van officiële instanties heeft bediend van verschillende identiteiten – waar verzoekster in Turkije een visum aanvraag onder de familienaam 'X', stelt zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze naam niet te kennen (stuk 5, gehoorverslag, p. 17) – en dat zij het moment waarop zij daadwerkelijk uit haar land van herkomst vertrokken is tracht verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties.

Waar verzoekster erop wijst dat zij tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat zij vermoedt dat haar paspoort in Mosul werd uitgegeven en er samen met haar vader heenging, doet zij geen afbreuk aan de vaststelling dat zij bijzonder vaag blijft over de uitgifteplaats van haar paspoort en identiteitskaart (stuk 5, gehoorverslag, p. 10).

Ter verklaring van het feit dat zij niet weet wat er met het lichaam van haar moeder is gebeurd wijst verzoekster op de zware mentale klap die zij bij haar oom in Makhmoor zou hebben gekregen als gevolg van de traumatische ervaring die zij meemaakte. Nog daargelaten de vaststelling dat aan verzoeksters asielprobleem geen geloof kan worden gehecht in de mate dat zij haar recente herkomst uit het dorp Utsbu, waar zij haar vluchtaanleiding situeert, niet aannemelijk maakt, doet deze uitleg niets af aan de bestreden beslissing waar deze stelt als volgt: "(...) *Nochtans heeft u 2 weken bij uw nonkel verbleven voor u vertrokken bent naar Turkije (CGVS, p. 16) en vormde de moord op uw moeder de kern van uw asielrelaas. Dat u het naliet om navraag te doen over uw moeder is dan op zijn minst opmerkelijk te noemen. Verder had uw man toen u in België was nog contact met uw oom in verband met uw identiteitskaart (CGVS, p. 10), dus u was zeker in de mogelijkheid om navraag te doen of te laten doen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u weinig interesse vertoont in de problemen die u beweert te vrezen, hetgeen bezwaarlijk geloofwaardig te noemen is. (...)*". Verzoekster brengt overigens geen enkel objectief begin van bewijs bij waaruit zou kunnen blijken dat haar verklaringen het gevolg zouden kunnen zijn van haar mentale toestand.

Verzoeksters verwijzing naar algemene informatie aangaande eerwraak binnen de Koerdische gemeenschap en de bestraffing van daarop gebaseerde misdrijven (stuk 15) volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. De vluchtelingenrechtelijke vrees dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft desbetreffend in gebreke.

Verder merkt de Raad op dat verzoekster ten aanzien van de Duitse respectievelijk Belgische asielinstanties tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de reden waarom zij haar asielaanvraag niet in Duitsland behandeld wilde zien. Uit correspondentie die werd uitgewisseld tussen de bevoegde Belgische en Duitse diensten naar aanleiding van het door België aan Duitsland gerichte terugnameverzoek in toepassing van artikel 18(1)b van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, blijkt dat verzoekster ten aanzien van de Duitse asielinstanties verklaarde dat zij wenste herenigd te worden met haar echtgenoot die in België verblijft. Bij de Belgische Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster evenwel ongehuwd te zijn en maakte zij geen melding van een echtgenoot of legaal in België verblijvende persoon waarmee zij reeds een geregistreerd partnerschap zou hebben gehad bij aankomst (stuk 10, verklaring DVZ, vraag 14). Zij verklaarde tevens dat zij bij aankomst in België een vreemdeling met verblijfsrecht leerde kennen waarmee zij vijf dagen later in een religieus huwelijk zou zijn getreden (stuk 10, verklaring DVZ, vraag 33 en document 'DUBLIN – Bijkomende vragen'). Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft verzoekster aan geen asiel te hebben aangevraagd in Duitsland omdat zij onderweg families had ontmoet die verder doorreisden naar België en zij deze wenste te volgen (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Van een asielzoeker mag evenwel worden verwacht dat hij ten aanzien van verschillende asielinstanties coherente verklaringen aflegt omtrent de redenen voor zijn verzet tegen de behandeling van zijn asielaanvraag in een welbepaald land. De vaststelling dat verzoekster desbetreffend in gebreke blijft, doet mede afbreuk aan haar algemene geloofwaardigheid.

Het feit dat verzoekster ondertussen zwanger zou zijn van een erkende vluchteling van Iraakse herkomst kan niet worden begrepen als een een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont verzoekster aan dat zij bijgevolg in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat *in casu* voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters Iraakse nationaliteit staat in dezen niet ter discussie. Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat zij vanaf haar geboorte tot eind december 2015 permanent in het dorp Utsbu in de buurt van de Iraakse stad Makhmoor heeft verbleven, noch afkomstig is uit een gebied in Irak waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België of over de vraag of verzoekster afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Gelet op het bovenstaande is verzoeksters kritiek dat de verwerende partij heeft nagelaten het dorp waarvan verzoekster beweert afkomstig te zijn juist te lokaliseren niet dienstig. Waar verzoekster ontkent dat haar voorgehouden herkomstregio thans deel zou uitmaken van de Koerdische Autonome Regio (stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift) en stelt dat de verwerende partij zich niet dienstig kan beroepen op informatie betreffende de veiligheidssituatie aldaar, gaat zij eraan voorbij dat in de motivering van de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio. In de mate dat hoger is gebleken dat verzoekster weigert om de Belgische asielinstanties duidelijkheid te verschaffen omtrent de plaats(en) waar zij voor haar komst naar België in Irak of elders leefde, haar leefomstandigheden en de redenen waarom zij haar werkelijke streek van herkomst heeft verlaten, is de door haar gevoegde algemene informatie met betrekking tot de situatie in de regio waarvan zij beweert afkomstig te zijn (stukken 12-14) niet dienstig.

De door verzoekster gevoegde documenten met betrekking tot de samenstelling van haar gezin in België en haar zwangerschap (stukken 2 en 3) hebben geen uitstaans met haar asielmotieven en kunnen de appreciatie daarvan niet in een ander daglicht stellen.

In de mate dat verzoekster bij haar verzoekschrift stukken voegt die reeds zijn opgenomen in haar administratief dossier (stukken 1.1-1.16), doet zij evenmin afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF